

står Bokrecension av Hanna Gadbens bok *Min jihad*

Innehållsförteckning	Sid.
Förord	3
Inledning – Gadbens extrahjärnor	6
1. Uthängning av nära vänners privatliv	7
2. Uthängning av Gadbens informanter	8
3. Gadbens hänvisning till odaterade facebookinlägg	10
4. Salih Tüfekcioglu pekades utan faktaunderlag ut som islamist	11
5. Gadbens felaktiga påståenden	17
6. Gadban presenterar uppgifter via hörsägen	20
7. Gadban återpublicerar brottsmisstankar och falska brottsanklagelser	21
8. Gadban återpublicerar rykten	22
9. Anklagelser mot anonyma facebookprofiler	23
10. Uthängning av påstådda islamisters barn	25
11. Uppgifter utan källhänvisning	26
12. Fotnoter	26
13. Källhänvisning	27
13.1 Litteratur	27
13.2 Elektroniska källor	28
13.3 Artiklar	29
13.4 Radioinslag	30
13.5 Blogginlägg	30
13.6 Föreläsningar	30
13.7 Hemsidor	30
14. Gadban – stäm mig för förtal!	31

Förord

Vi lever i en tid då många utgår ifrån att rykten, påståenden och konspirationsteorier som passar med den egna världsbilden passar bättre, långt bättre än fakta.

Och en mängd både felaktiga och irrelevanta påståenden om författaren till denna bokrecension kommer att florerat inom kort efter att den publiceras på Internet. Jag vill därför passa på att förekomma en del av de påståenden som kommer att spridas.

”Varför skrevs den här bokrecensionen?”

Svaret är mycket enkelt. Jag blev nyfiken när andra i min bekantskapskrets började tala om Hanna Gadban's bok *Min jihad*. Jag läste även flera recensioner av boken. Flera av dem positiva och några av dem negativa. Jag reagerade tidigt på faktumet att det på bokens baksida uppges att Gadban är en troende muslim. Samtidigt har det visat sig att Gadban frågat sig ”varför i hela friden” det finns moskéer i Sverige (jfr artikel i Aftonbladet publicerad den 16 juli 2015, under rubriken ”ni uppmuntrar till hets mot muslimer” <http://www.aftonbladet.se/debatt/article21126035.ab>).

Vid sidan av att det finns många muslimer i Sverige som vill ha moskéer, tycks Gadban ha svåra problem med att förstå de fundamentala grunderna i religionsfrihet. Däremot har hon oavsett vad hon i övrigt säger, svårt att förstå grunderna i vad en modern demokrati bygger på.

Men Gadban har enligt mig konsekvent uppvisat svårigheter att skilja på fakta, lögn och rykten. Hon tycks konstant glömma bort att det hon säger idag ofta strider mot vad hon har sagt tidigare. Detta oavsett om hennes utsagor gäller henne själv eller andra.

Gadbans önskan att bekämpa religiös extremism inom islam, låt oss kalla den för ”islamism”, är hedervärd. Men skall hon och andra nå framgång med sin strävan att bekämpa islamism är en förutsättning att man kan hålla sig till fakta och samtidigt avstår att bygga påståenden på teorier och rykten.

Ryktesspridningen och lögnerna blir samtidigt långt mer allvarliga när de riktas mot identifierbara personer. Och detta oavsett om det senare skulle visa sig att flera av Gadban's påståenden är riktiga.

- **Bokrecensionen är enbart skriven på grund av mitt privata intresse att försöka få bort lögn och överdrifter från den offentliga debatten.**
- **Bokrecensionen är skriven av mig och ingen annan än mig.**
- **Själva idén till att skriva denna bokrecension har jag kommit på utan samtal med någon annan.**
- **Alla andra påståenden utgör lögn.**

”Bokrecensionen är ett beställningsjobb”

Det utgår ingen som helst betalning från någon eller några för skrivandet av denna bokrecension i någon som helst form. Varken i pengar, varor eller tjänster. Bokrecensionen får spridas utan att jag gör anspråk på inkomster. Jag tackar bestämt nej till frivilliga ekonomiska donationer på grund av att jag har skrivit eller spritt den.

- **Alla påståenden om att jag erhåller betalning för bokrecensionen i någon form före eller efter att den har skrivits är således inget annat än lögn.**

”Bokrecensionens författare vill försvara sin egen religion”

Ett återkommande rykte om mig är att jag är muslim. Faktum är att jag sedan cirka tolv års ålder är ateist. I den mån någon form av högre gudomlig makt skulle existera är det inget som jag varken kan förstå intellektuellt eller ta till mig känslomässigt.

Sedan tidiga barnår har jag varit starkt troende och praktiskt utövande kristen. Jag döptes som kristen och är fortfarande medlem i Svenska kyrkan. Jag uppträdde med dans och sjöng kristna sånger i kyrkor över hela Sverige tillsammans med min nu bortgångne far. Jag uppträdde ensam, tillsammans med min far eller sjöng och dansade i den dansgrupp som han ledde och som var baserad i Immanuelskyrkan i Solna. Jag studerade Bibeln och deltog i gudstjänster minst en gång i veckan.

Men min religiösa övertygelse och tro avtog så småningom och sedan tolv års ålder tror jag som sagt inte på någon religion.

Däremot är jag intresserad av religion som mänskligt fenomen, av religionshistoria och av religiösa texter, inklusive teologi. Mitt intresse för att systematiskt studera alla slags aspekter av religion och dess påverkan på samhällen, fick jag när jag arbetade som ombud och offentligt biträde för asylsökande. Huvudsakligen från Afghanistan.

Jag studerar på egen hand både islam, kristendom och judendom och kommer inom något år att börja studera hinduism. Jag har läst och fortsätter läsa Koranen, hadither, Bibeln, Torahn och avser att studera Talmud. Jag skall studera såväl sharia som kanonisk rätt (kristen religiös lag). Jag försöker så fort tillfälle ges tala med insatta i olika religioner. Förutom ett stort antal kyrkor har jag av intresse, ibland genom inbjudan av vänner och en gång i arbetet, hittills besökt fyra moskéer. Jag har besökt ett hinduiskt tempel och hoppas att snart kunna besöka en synagoga.

Den som är intresserad av bevis för min kristna uppväxt är välkommen att kontakta mig. För det finns gott om bevisning.

Jag är inte minst intresserad av att efter bästa förmåga försöka fastställa de olika uttryck som utövningen av olika religioner tar sig, inklusive vad de religiösa skrifterna säger och inte säger. Detta likväl som hur religiösa texter kan tolkas på olika sätt.

Men alla påståenden om att bokrecensionen är skriven av mig för att på något sätt försvara en religion, islam eller någon annan, är inget annat än lögn.

”Bokrecensionens författare struntar i och vill nedtona islamismen”

En ofta förekommande taktik gentemot Hanna Gadban kritiker under många år är att försöka utmåla dem som i bästa fall likgiltiga och i värsta fall ursäktande inför islamism.

Om jag skall tala om mig själv i sammanhanget kan jag framföra att en stor del av mitt arbete under de föregående sju åren handlat om att biträda asylsökande. De flesta av dem har flytt från bland annat våldsbejakande islamistiska organisationer såsom talibanrörelsen och deras allierade Hizb-islami i Afghanistan och Pakistan. De har flytt från Al Shabab i Somalia, Al Qaeda i Irak och Jemen. De har även flytt från likväl som den shiadominerade regeringen i Irak med dess väpnade miliser och den shiitiska regimen i Iran, Hizbollah i Libanon och Hamas på Västbanken.

Jag har även kritiserat islamism i olika sammanhang då den har tagit sig uttryck i Sverige.

Jag har biträtt cirka 350 asylsökande som flytt från tvångsgiftermål eller som förföljts på grund av att de haft kärleksrelationer eller ingått äktenskap med personer som inte accepterats av deras familjer. Jag har även företrätt människor som flytt förföljelse på grund av att deras familjer inte accepterat att de har blivit ateister, konverterat till andra religioner eller på grund av att de är homosexuella eller har sålt alkohol.

Jag vill med emfas betona att denna förföljelse har utgått från individer och grupper som i vissa fall har varit kristna men i andra fall muslimer.

En väntad kritik mot mina påstådda motiv till att skriva denna bokrecension är att jag skulle ha som syfte att nedtona eller ursäkt förtryck och förföljelse av andra människor utifrån religiösa motiv. Därför förekommer jag nu med sanningen.

För de som är intresserade har jag gott om allmänt tillgängliga bevis för berättelsen om vad jag har gjort, både i mitt yrkesliv och som ideellt arbete för att motverka islamism och religiös förföljelse utifrån andra religiösa övertygelser.

Sannolikt har jag gjort mer för att bekämpa islamism än vad Gadban och flera av hennes främsta offentliga anhängare någonsin kommer att göra under hela sitt liv.

Således är alla påståenden om att jag på något sätt ursäktar eller är likgiltig inför islamism inget annat än lögn.

Inledning – Gadbens extrahjärnor

I tackorden i Gadbens bok *Min jihad* uttrycker Gadban sin uppskattning över alla de personer som hjälpt henne ”sammanställa” den information som hon återger i boken. Hon skriver och respekterar att en del av de personerna vill vara anonyma.

Däremot namnger hon inte heller de personer som *inte* vill vara anonyma. Man kan fråga sig ”varför?”.

”I mitt sökande efter liberal islam har jag kommit i kontakt med olika myndigheter, både statliga och kommunala; organisationer; offentliga personer och privata aktörer, de senare många gånger verksamma i sociala medier, ibland anonymt. Jag vill här rikta ett stor tack till alla er som hjälpt mig sammanställa min information och vidga min förståelse av dessa frågor. Utan er hade denna bok aldrig sett dagens ljus.

Det ligger i sakens natur att många av dem som har hjälpt till med en bok som denna helst vill förbli anonyma. Att en rad personer inte avtackas i just detta fall beror alltså endast på omsorg om dem och deras anhöriga.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 255.)

Såsom det gång på gång framkommer i denna bokrecension, publicerar Gadban uppgifter som saknar källhänvisning.

Efter att boken har publicerats, har Gadban endast i liten utsträckning talat om boken själv. Andra personer, såsom Magnus Norell, Christer Sturmark, Magnus Ranstorp och Per Gudmundson har däremot försvarat innehållet i boken.

Därför kan man lätt slås av tanken att Gadban åtskilliga gånger använt sig av information som hon varken tagit reda på själv eller kontrollerat riktigheten i på egen hand. Därför hade det varit till stor fördel om vi fått reda på namnen på de som hjälpt henne och som samtidigt *inte* kräver anonymitet.

1. Uthängning av nära vänners privatliv

Om man någon gång har varit vän, inte minst nära vän med Hanna Gadban får man räkna med att få mycket känsliga delar av sitt privatliv, uthängt i böcker som hon skriver och säljer över bokhandlar över hela Sverige.

En av Gadbens tidigare vänner heter Hind. Till skillnad från Gadbens magisteruppsats publicerad vid pedagogiska institutionen vid Stockholms universitet, gör inte Gadban klart att namnet "Hind" är fingerat, eller påhittat. Det kan därför vara rimligt att utgå ifrån att hon anger namnet på en fysisk person som hon har känt. Åtminstone tills motsatsen är bevisad.

Det som Gadban beskriver om Hinds privatliv talar för sig självt och behöver inte kommenteras ytterligare.

"Men språkbrist i kombination med saknad efter ens hemland, släkt och familj gör ofta att man dras till sina landsmän i första hand. Där, i min SFI-klass, lärde jag känna den irakiska tvåbarnsmamman Hind." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 59, första stycket, sista meningen.)

"Det räckte med att som man framställa en önskan om att få gifta sig med en kvinna i en viss ålder och av en viss etnicitet. Sedan ordnades det efter bästa förmåga fram någon som motsvarade önskemålen. Enligt Hind hade många män och kvinnor blivit gifta på det sättet, inklusive hennes syster." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 60, sista stycket, sista två meningarna och sid. 61 första meningen.)

"Dock var det svårt att helt släppa Hind. Hon blev ofta misshandlad av sin make, inför sina egna barn, och brukade komma gråtande till mig efteråt. Jag minns min vrede varje gång hon avfärdade tanken på att polisanmäla honom. 'Han kommer bara att bli ännu mer förbannad, och då går det dessutom ut över barnen. Han är mitt öde', förklarade hon." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 63, sista stycket.)

"Till slut kände jag mig tvungen att bryta vår kontakt. Min ovilja att bära slöjan och hennes ovilja att acceptera mitt beslut skapade ett sår i vår vänskap som inte kunde läka." (Gadban, Hanna, sid. *Min jihad*, sid. 64, första stycket, andra meningen.)

"Trots att femton år gått sedan den tiden kan jag inte glömma Hinds berättelser, om en värld så nära mig och samtidigt så långt bort, en värld av barnaga och kvinnomisshandel, arrangerade äktenskap och tvångsgifte." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 164, andra stycket.)

Att de uppgifter som Gadban berättar om gällande Hind visserligen är relevanta för det som hennes bok avhandlar, saknar relevans. Att avslöja känsliga personuppgifter hos privatpersoner utan deras tillåtelse kan såväl utgöra förtal som brott enligt 5 kap. 1, 2 §§ brottsbalken. Om någon av uppgifterna kring Hinds privatliv skulle visa sig vara felaktiga, kan det få minst lika allvarigare eller värre rättsliga påföljder.

Det torde dessutom under alla lägen vara djupt moraliskt förkastligt.

Något som Gadban antingen inte känner till, förstår eller bryr sig om. Hennes intresse att få skriva sin bok och få den såld och omnämnd tycks vara viktigare.

2. Uthängning av Gadban informanter

Hanna Gadban intervjuar personer som hon sedan skriver om i sin magisteruppsats. Därefter hänger hon ut deras privatliv i sin bok *Min jihad*. Detta trots att Gadban i sin magisteruppsats lovat att *inte* göra på det sättet. Trots att hon själv redovisat varför det inte är tillåtet.

I sin uppsats ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner – en etnografisk studie ur ett intersektionellt perspektiv” (Stockholms universitet. Institutionen för pedagogik och didaktik, 2013 <http://su.diva-portal.org/smash/get/diva2:602997/FULLTEXT01.pdf>) utvecklar Gadban sitt resonemang.

”*Man kliver inte in hur som helst i människors liv, inte heller som forskare.*” (Gadban, ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner”, sid 41.)

”*Det finns fyra grundläggande krav på etisk samhällsvetenskaplig forskning som jag har förhållit mig till, dessa är:...*

Konfidentialitetskravet innebär att uppgifter om enskilda skall förvaras säkert, forskaren bör underteckna avtal om tystnadsplikt och nedskrivet material skall aidentifieras på så sätt att det inte går att känna igen enskilda deltagare. Nyttjandekravet innebär att information som tas fram för forskning endast får användas för detta ändamål (Vetenskapsrådet, Forskningsetiska principer inom humanistisk- samhällsvetenskaplig forskning (www.vr.se, 2007-10-05).

Jag förklarade studiens syfte för mina informanter och de fick veta att det var frivilligt att delta i studien. Dessutom informerade jag dem om att de hade rätt att avbryta sin medverkan om de så önskade. Därutöver fick de information om att detta arbete kommer att publiceras på internet men att deras identiteter är skyddade. Jag ersatte deras namn med påhittade namn, jag uppgav inte heller namnet på skolan som de går i för att garantera deras anonymitet.”(Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.)

Gadban förfarande i sin uppsats var helt i förenlighet med reglerna som finns angivna i publikationen ”Forskningsetiska principer”, utarbetade av Vetenskapsrådet och som hon hänvisar till i uppsatsen.

Av regel nr 5 framgår att ”All personal i forskningsprojekt som omfattar användning av etiskt känsliga uppgifter om enskilda, identifierbara personer bör underteckna en förbindelse om tystnadsplikt beträffande sådana uppgifter”.

Men hur följer Gadban sitt skriftliga avtal om tystnadsplikt i sitt forskningsarbete?

I sin magisteruppsats ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner” beskrivs en kvinna från Irak. Närmare bestämt *en enda* kvinna från just Irak, som hon givit det fingerade namnet ”Sarah”. Sarah är en av de personer som Gadban intervjuat och berättat om i sin uppsats (Gadban, ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner”, sid 42).

I sin bok *Min jihad* hänvisar Gadban till en kvinna från Irak som hon intervjuat och skrivit om i sin uppsats ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner”. Bara av den anledningen är det rimligt att anta att det rör sig om en och samma person. åtminstone så länge inte Gadban trovärdigt beskriver varför det skulle röra sig om två olika personer.

Kvinnan i uppsatsen har givits det fingerade namnet ”Sarah”. I boken *Min jihad* kallas hon för ”Nour”. I boken *Min jihad* hävdar inte Gadban att namnet skulle vara fingerat:

”Nour gjorde starkt intryck på mig. Än idag kan jag vakna på morgonen och undra om hon fortfarande lever. När vi båda träffades var jag på jakt efter informanter till min magisteruppsats som handlade om hur nyanlända flyktingbarn konstruerar sin identitet. Men Nour blev inte bara en informant utan också nära vän till mig.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 227, fjärde och femte stycket.)

I uppsatsen ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner” anges kvinnan från Irak vara 19 år gammal vid intervju tillfället (Gadban, ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner”, sid 42).

Samtidigt berättar Gadban i sin uppsats att ”Sarah” falskeligen uppgivit till Migrationsverket att hon var 17 år gammal när hon sökte asyl (Gadban, ”Flyktingbarns identitetskonstruktioner”, sid 43).

I boken *Min jihad* beskriver Gadban Nour som 17 år gammal när hon intervjuades av Gadban

*”För några år sedan kom jag i kontakt med en ung kvinna, Nour, Från Rinkeby utanför Stockholm. Som nyanländ flykting från Irak skulle hon kunnat uppleva Sverige som en dröm. Åtminstone tills hennes familj bosatte sig i förorten. Familjen bestod av modern, **17-åriga Nour** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) och hennes båda yngre bröder.”* (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 227, första stycket och andra stycket första meningen.)

Det blir därför relevant att ställa sig frågan; uppger Gadban rätt namn men fel ålder på Nour från Irak i sin bok *Min jihad*? Och i så fall varför? Vid sidan av att strunta i konfidentialitetskravet, har Gadban slarvat med att ange rätt ålder när hon återgav åldern för Nour / ”Sarah”?

Vi får därefter ta del av flera känsliga detaljer ur Nours privatliv, inklusive uppgifter som hennes fysiska hälsa. Samma Nour som Gadban beskriver som sin ”nära vän”.

”Snart aktiverades kontrollmekanismerna i hennes närhet, precis som jag befarat. Varje dag när Nour kom från skolan blev det bråk. Modern tycktes känna till allt hon gjort under dagen utan att behöva fråga. Tydligt bevakade någon Nour och rapporterade om hennes förehavanden: vem eller vilka hon haft sällskap med, om hon umgåtts med killkompisar eller använt mer smink än modern tillät, om hon hade burit kort kjol eller tights jeans. Sådana överträdelser ledde till att hon fick stryk.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 228, tredje stycket.)

”Vid ett tillfälle då vi skulle ses hade Nour insjuknat i lunginflammation, varför jag besökte henne i hemmet.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 230, andra stycket.)

Det som vi mot denna bakgrund så ofta kan fråga oss om Gadbens skrivande blir återigen, är det här rimligt?

3. Gadban hänvisning till odaterade facebookinlägg

Gadban hänvisar till ett flertal inlägg på Facebook som personer vilka hon pekar ut som islamister skall ha gjort. Det är mycket möjligt att facebookinläggen har gjorts, men hur kan vi veta det? Är det rimligt att vi gissar? Hon saknar inte bara källhänvisningar i form av skärmdumpar eller andra godtagbara bevismedel.

Av någon anledning underlåter hon att ange exakta datum för skärmdumparna. Hon anger nästan aldrig vilken månad som inläggen gjordes och hon anger aldrig exakt datum för inläggen. Varför gör hon inte det?

Inläggen lyder enligt följande:

"I början av 2012 skrev han på Facebook..."
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 195, första stycket)

"I ett inlägg sommaren 2014 tog han parti för IS"
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 195, andra stycket.)

"Ahmad Bin Sultan skrev sommaren 2014 också ett inlägg..."
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 195, sista stycket.)

"I början av juni 2014 hyllade han Islamiska Statens framgångar:"
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 214, tredje stycket.)

"I ett inlägg strax före midsommar 2014 blev AbuMaidahs antisemitism mer oförblommerad."
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 215, sista stycket.)

"I ett inlägg i april 2014 förklarade han varför det är mer fördelaktigt att leva under islamisk lag än enligt demokratiska spelregler:"
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 216, andra stycket.)

"I april tog han parti för al-Quaida och hyllade terrorist-teoretikern Anwar al-Awlaki,"
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 217, andra stycket, första meningen.)

Kan det till och med vara så att Gadban inte har tillgång till facebookinläggen? Och om så eventuellt är fallet, har hon ens läst dem? Eller har någon annan skrivit referat av dem? I så fall vem? Och om så skulle vara fallet, hur kan Gadban godta det som "fakta", värdiga att publicera i hennes bok?

Och vilken trovärdighet har Gadban som författare när hon inte låter läsarna få ta del av bevis för sina påståenden?

4. Salih Tüfekcioglu pekars utan faktaunderlag ut som islamist

I sin bok *Min jihad* namnger Gadban ett stort antal personer som hon även pekar ut som ”islamister”, några av dem våldsbejakande sådana. Flera av de personerna tillskrivs uttalanden och gärningar som är synnerligen klandervärda. I en del av fallen grovt kriminella. I varje sådant fall där uppgifterna kan bekräftas, är anklagelserna gentemot dem motiverade och det är även motiverat att ange deras namn.

Problemet är att Gadban inte har källhänvisningar som gör det möjligt för oss läsare att själva ta ställning till anklagelserna. Och om några av anklagelserna är riktiga fråntas även trovärdigheten i de anklagelserna om det visar sig att några av anklagelserna är felaktiga. Och om en del av anklagelserna är felaktiga, får det under alla omständigheter ses som ytterst allvarligt att Gadban pekar ut människor för djupt omoraliska, ibland brottsliga gärningar, om de personerna i själva verket är oskyldiga.

Detta kapitel handlar enbart om anklagelserna som Gadban riktar gentemot Salih Tüfekcioglu. Skälet att fler personer inte berörs, är att jag som författare helt enkelt saknar kunskap om dem. Det kan finnas bevis mot en del eller alla av dem. Eller så finns de inte. Och det är Gadbens sak att bevisa de påståenden som just hon gör i just sin bok. Det är ingen annans skyldighet att bevisa sin oskuld.

Salih Tüfekcioglu pekars av Gadban ut hela sex gånger i boken som ”islamist”, ”radikal islamist”, ”radikale salafi-predikanten”, ”islamist av den mer fiberrika typen”, att han tillhör ”den mest radikala islamistuppställningen”, samt att han är ”nära knuten till stadens (Malmö, förf. anm.) mest radikala islamister”.

Anklagelserna mot Salih Tüfekcioglu återges nedan:

*”Allt detta sammantaget har inte hindrat Aziz att få utrymme i offentligheten. På Aftonbladets kultursida publicerade han ett inlägg om den kontroversielle unge danske poeten Yaya Hassans poesi. På sajten SVT Debatt kritiserade han i affekterade ordalag dem som upprördes av den så kallade handskakningsdomen i Trollhättan år 2010. På den så kallade antirasistiska hemsidan Rummet diskuterade han islamofobi. Det ämnet skrev han om även i Göteborgs-Posten, då tillsammans med **den radikale salafi-predikanten Salih Tüfekcioglu** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) och Metro-krönikören Nabila Abdul Fattah. I sammanhanget kan nämnas att även **Tüfekcioglu** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) är engagerad i den svenska dawah-rörelsen, men mer om honom längre fram.”* (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 55, andra stycket, femte till sjunde meningen.)

*”Ytterligare en är Adnan Rashid, som deltog vid Sveriges Förenade Muslimers konferens 'Jag är muslim!' i Angered Arena i maj 2012. Han framträdde där tillsammans med Hamza Tzortzis och **den sedvanliga svenska islamistuppställningen**: (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) Abu Muadh, Anas Khalifa, Bilal El Barchali, **Salih Tüfekcioglu** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) och Abdelhamid Zamzam.”* (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 71, andra stycket, andra och tredje meningen.)

”Den som höll kurserna i Göteborg och Stockholm var iERA:s internationelle ledare Hamza Andreas Tzortis. Under sin Sverigeresa deltog han även vid Sveriges Förenade Muslimers konferens 'Jag är muslim!' i Angered Arena. Där var han huvudtalare tillsammans med iERA-kompisen Adnan Rashid, vars kontroversiella yttranden i olika frågor har nämnts tidigare i boken. Från Sverige kom dock övriga talare: Anas Khalifa, Bilal El-Barchali, Abu Muadh, Abdelhamid Zamzam och **Salih Tüfekcioglu, alla kända islamister av den mer fiberrika typen.** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) Konferencier var Hussein Hamad, han som 2014 fick runt en halv miljon kronor av Ungdomsstyrelsen för att bekämpa islamofobi i Sverige.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 131, första stycket.)

”Bilal El-Barchali talade alltså vid Angeredskonferensen i maj 2012, vid sidan av huvudattraktionerna Rashid Adnan och Hamza Tzortzis. Med tanke på att konferens kommit att bli den årliga höjdpunkten för **de mest radikala salafisterna i Sverige** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) var det följdriktigt att El-Barchali framträdde tillsammans med de svenska talarna Anas Khalifa och Abu Muadh. I sammanhang efter sammanhang har, med små variationer, en begränsad krets unga svenska predikanter på senare år uppträtt tillsammans: Anas Khalifa, Hussein Hamad, Bilal El-Barchali, **Salih Tüfekcioglu** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) och Abu Muadh. Samtliga är direkt eller indirekt knutna till dawah-rörelsen och de organisationer som iERA valde att samarbeta med under sin introduktion i Sverige.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 133, sista stycket.)

Vad gäller den ovan nämnda konferensen i Angered, har Salih Tüfekcioglu själv följande kommentar i ett svar till min inbox daterat den 29 juli 2015:

Salih Tufekcioglu

8:08pm

Jag blev inbjuden till konferensen i Angered. Tackade ja men fick förhinder och deltog således aldrig på konferensen.

Har Salih Tüfekcioglu fel? Minns han dåligt? Hittar han på? Vilka bevis har Hanna Gadban eller någon annan för att han verkligen var där och dessutom talade?

Hanna Gadban anger att den ovan nämnda konferensen i Angered Arena ägde rum i maj 2012. Faktum är att Angered Arena invigdes klockan 14.00 den 13 april 2013. Se skärmdumpen från SVT Västnytt nedan:

Invigning av Angered Arena

Modernt idrotts- och friskvårdscenter Angered Arena, som invigs under lördagen, ligger intill Angeredsgymnasiet och i direkt anslutning till Angered's sporthall.

PUBLICERAD 13 APRIL 2013 - 13:50 – UPPDATERAD 13 APRIL 2013 - 15:32

Slutligen lägger Gadban Salih Tüfekcioglu att han skall finnas på samma fotografi som ett par andra personer.

”Den radikale salafi-predikanten Salih Tüfekcioglu (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) publicerade våren 2014 ett fotografi på sin Facebook-sida, föreställande 'dawah-gänget i Malmö'. På bilden syns Bilal Mizher, Bilal El-Barchali och Salim Najar.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 204, första stycket, första och andra meningen.)

Är ett fotografi som visar ett antal personer ett bevis för att Salih Tüfekcioglu är islamist? Till och med ”En av Sveriges mest radikala salafister?”

Och hur uttrycker sig Salih Tüfekcioglus påstådda radikala islamism? Ser vi den genom att han figurerar i olika sammanhang där andra påstådda (sant eller osant, förf. anm.) islamister figurerar?

Presenterar Gadban någonting av Salih Tüfekcioglus tankar, åsikter och resonemang som påvisar något av hans påstådda radikala islamism?

Enligt Gadban själv så presenterar hon sådana uttalanden av Salih Tüfekcioglu:

*”Drygt en månad efter bråket i Uppsala, skrev **Salih Tüfekcioglu**, (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) predikant i Malmö, och **nära knuten till den stadens mest radikala islamister** (Text markerad i fet stil av undertecknad, förf. anm.) samt till Skånes dawah-verksamhet, ett inlägg på Facebook, i syfte att dryfta ett nytt problem. Han ville diskutera vilken policy som ska intas till unga radikalislamistiska kvinnor som trotsar föräldrarnas uppmaningar om att inte åka iväg till kriget i Syrien:*

Salih Tüfekcioglu ger enligt Gadban sin syn på saken enligt följande:

'Oroliga mammor hör av sig till mig och berättar att de har tappat kontakten med sina döttrar som vill åka till Syrien. Mitt råd till dessa unga systrar är att den bästa form av jihad är att hjälpa det syriska folket från Sverige. [...] Lyssna på era mammor, respektera dem och visa dem den kärlek som de förtjänar. Detta är obligatoriskt för er enligt vår tro, att lyda sina föräldrar, det är INTE obligatoriskt för er att åka till Syrien.' ” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 145, sista stycket.)

Gadban tycks mena att när Salih Tüfekcioglu menar att den bästa formen av jihad är att hjälpa det syriska folket från Sverige, att muslimer skall lyssna på sina föräldrar och att islam inte påbjuder resor till Syrien, vare sig för att kriga eller av andra skäl, blir det till ett bevis för att han skulle vara en radikal islamist?

Är det möjligt, kanske till och med rimligt att dra den precis motsatta slutsatsen?

Som tidigare nämnt är det inte vi läsare som har en skyldighet att ta reda på Salih Tüfekcioglus attityder till något för att kontrollera den eventuella riktigheten i någon av alla påståenden som Gadban gör i sin bok.

Men låt oss göra ett undantag. Låt oss forska lite på Internet i en jakt på bevis på Salih Tüfekcioglus påstådda radikala islamism. Kanske hittar vi stöd för den tesen? Eller kan vi hitta ytterligare material som motsäger den tesen?

Salih Tüfekcioglu föreläser i många sammanhang. Flera av hans föreläsningar finns på Internet. En av dem som på Youtube går under rubriken ”Lika som tänder på en kam - Salih Tüfekcioglu - Under temadagen 'Bortom färger, fördomar och kulturer’”.

Under föreläsningen talar han om att islam enligt hans uppfattning inte ger utrymme för rasism, motsättningar mellan ”stammar” och att det är viktigt att olika muslimska församlingar och inriktningar visar respekt och tolerans för varandra.

Han tar upp förslavandet av svarta människor i områden och länder som styrts eller styrs av araber. Han hänvisar till utsagor som han menar att Jesus skulle ha sagt och som borde vara vägledning även för muslimer. Han säger att muslimer skall visa godhet mot alla människor, såväl mot muslimer som icke muslimer och till och med mot rasister och sina fiender.

Han hånar och tar avstånd från de som utför attacker mot Lars Vilks.

Länk till Salih Tüfekcioglus föreläsning:

<https://www.youtube.com/watch?v=twmCLLQcujM>

Är det ett sätt som en typisk radikal islamist talar på? ”Sveriges mest radikale islamist”? Under en annan föreläsning, under rubriken ”Vad vi muslimer kan lära oss av Christer Fuglesang - Salih Tüfekcioglu”, kritiserar Salih Tüfekcioglu många muslimer för att vara snabba över att beklaga sig över USA och Israel. Han kritiserar dem för och att vara snabba med att beklaga sig över och demonstrera mot orättvisor överhuvudtaget, istället för att arbeta långsamt för förbättringar av världen.

Salih Tüfekcioglu tar särskilt avstånd från våld och i synnerhet mot civila:

”Har det hjälpt? har det blivit bättre av att folk spränger oskyldiga människor på bussar och bilar? Nej!”

<https://www.youtube.com/watch?v=d73nNOq5bTM>

I en artikel publicerad i Sydsvenska Dagbladet den 21 mars 2015, skriver Salih Tüfekcioglu bland annat:

”Vi som arbetar med muslimska ungdomar träffar dem som lockas av de extrema ideologierna, och vi tar diskussionen med dem.”

Länk till artikeln i Sydsvenska Dagbladet:

<http://www.sydsvenskan.se/asikter/jag-bojkottar-konferensen-om-extremism-med-mona-sahlin-for-att-den-halls-i-en-mo/>

Salih Tüfekcioglu är dessutom en av grundarna till lokalorganisationerna, i organisationen ”Svenska muslimer för fred och rättvisa”. På organisationens hemsida framgår att:

”Ansvarig för utbildningsutskottet i Malmö blev föreläsaren och entreprenören Salih Tufekcioglu.”

<http://www.muslimerforfred.org/?q=node/32>

Organisationen beskriver även sin ”vision” och sina ”slogans” på sin hemsida:

Vision

Svenska Muslimer för Fred och Rättvisa arbetar för att bli en av de främsta organisationerna i Sverige och Europa inom freds- och säkerhetsfrämjande på global basis, grundad på islamiska principer, rättvisa och mänskliga rättigheter samt att islam ska fortsätta vara en naturlig del av Europas kulturarv.

Slogans

Våra tre slogans som ställer Muslimiska Fredsrörelsens arbete på sin spets.

- **Vilken värld vill du leva i?**
- **Av muslimer för samhället.**
- **Trygga människor skapar trygga samhällen.**

Är det en indikation på att Salih Tüfekcioglu är en av ”Sveriges mest radikala islamister” att han var med och grundade och varit verksam i en sådan organisation? Att han propagerar mot extremistiskt

våld och diskuterar med unga muslimer som lockas av religiös extremism?

På hemsidan "Islamguiden" berättar Salih Tufekcioglu att islam enligt hans uppfattning påbjuder studier och citerande ur Bibeln. Detta för att det enligt honom styrker islams budskap.

Jag läste broschyren ett antal gånger även om jag hade det väldigt svårt att förstå vad den handlade om. I broschyren fanns det en massa citat ur Bibeln och jag hade fått lära mig förut att det var tabu för en muslim att röra vid bibeln, och tänka vad förbjudet det då måste vara att citera den!. Men detta visade sig vara en missuppfattning, det sanna islam som tyvärr blivit lite bortsuddat ur traditionerna lärde ut att man även fick studera bibeln och att det inte är en bok som man behöver vara rädd för utan tvärtom något som styrker profeten Muhammeds (saw) profetskap och islams sanning. Senare läste jag en vers i Koranen som på ett ögonblick visade mig hur allting förhöll sig.

Länk till Salih Tufekcioglus berättelse om hans syn på Bibeln och islam:

<http://www.islamguiden.com/arkiv/salih.html>

Under en föreläsning i Malmö den 20 september 2014, arrangerad av organisationen "Muslimska aktivister", talar Salih Tufekcioglu om behovet att ge stöd åt alla som sitter oskyldigt fängslade och/eller utan att genomgå domstolsprövning. Han citerar uttalanden av Jesus ur Bibeln, Nya Testamentet. Han påpekar att alla människor, såväl muslimer som icke-muslimer, har den rätten. Han tar som exempel upp hur den brittiske hjälparbetaren Alan Henning kidnappades och hölls fången av Islamiska Staten (Henning avrättades senare av IS, förf. anm.).

Under samma föreläsning hävdar Salih Tufekcioglu att flera muslimska organisationer i Storbritannien fördömer kidnappningen av Alan Henning.

Salih Tufekcioglu säger även under föreläsningen att:

"Vi muslimer måste sluta att ge ursäkter för det här. Journalister, som blir tillfångatagna och avrättade och hjälparbetare som blir tillfångatagna och så kommer man med konspirationsteorier utan några bevis. 'Han var säkert en agent' Vad har du för bevis för Rashid? Inga bevis.

Det är exakt det som vissa västländer gör mot muslimer. De tillfångatar muslimer, utan några belägg, utan några bevis och sätter dem i fängelse och det är det som vissa muslimska grupperingar gör. Och vi måste vara ärliga, därför att Allah säger i Koranen 'Troende! Slå vakt om rättvisa.' Var rättvisa!

Vi bryr oss om muslimska fångar som har blivit tillfångatagna utan grunder. På samma sätt så bryr vi oss om andra människor som har blivit tillfångatagna utan några bevis. Så troende slå vakt om rättvisa som Guds vittnen även om det skulle vara till skada för er själva. Även om det går emot oss själva att kritisera våra bröder och systrar så måste vi vara rättvisa.

Så Alan Henning, släpp honom fri. Han är en hjälparbetare som har åkt från Storbritannien. Lämnat sin fru och sina barn för att åka dit. Var är den muslimska rösten, för att han skall släppas fri? De lärda börjar prata nu och vi måste också lyfta upp den här frågan...Jesus säger såhär i Nya Testamentet:

'Om ni älskar de som älskar er, skall ni då ha lön för detta?' Om vi älskar de som älskar oss, skall vi då ha lön för detta? Det är lätt att göra det, men de som inte delar din tro som blir orättvist behandlade, de måste du visa din kärlek till.

Profeten Muhammed säger 'När människor i Mecka blir muslimer, de blev muslimer på grund av den kärlek som man visade till dem.' Om du är hård, till och med till en gäst som har lämnat sitt hem i England för att åka till ett muslimskt land och hjälpa...och så säger Jesus 'Och om ni hälsar vänligt på era bröder och bara på dem, gör ni då något märkvärdigt?'

Vi måste sträcka oss...vi måste se förbi bara oss muslimer. Vi måste ha organisationer som bryr sig om muslimska fångar men även för alla andra fångar som är orättvist behandlade. ”

Länk till Salih Tufekcioglus föreläsning:

<http://www.hikma.se/portfolio/en-andra-chans-hjalp-och-stod-till-muslimska-fangar/>

Återigen, är de åsikter, tankar och den kunskap som Salih Tufekcioglu förmedlar ett typiskt exempel på en islamist? Till och med ”en av Sveriges radikalaste islamister”? Vilka bevis har Hanna Gadban till stöd för sin tes? Vilken efterforskning har hon gjort? Har hon underlåtit att göra en grundlig efterforskning? Bortser hon i så fall från relevanta fakta?

Och om så eventuellt är fallet, har hon gjort likadant med en eller flera av de som hon utpekar som islamister i sin bok?

5. Gadbens felaktiga påståenden

Det bör återigen påpekas att merparten av Gadbens påståenden i sin bok *Min jihad* är av den arten att de flesta läsare, inklusive undertecknad, sällan kan ta ställning till om de stämmer eller är felaktiga. Många, kanske de flesta kan stämna, men det går inte att ta ställning till.

Men en del av Gadbens påståenden, inte heller så få till antalet, är det relativt enkelt att motbevisa. Något som i sig inverkar menligt på hennes trovärdighet, men även skadar trovärdigheten i de av hennes påståenden som kan tyckas vara riktiga.

Hanna Gadban tycks exempelvis förtränga eller glömma bort vilka personer som hon skriver artiklar tillsammans med. Närmare bestämt skriver hon:

”Jag ska i den här boken rikta fokus mot det svenska samhället. Jag ser frånvaron av liberala muslimska röster i offentligheten som en konsekvens av hur politiker, akademiker och journalister valt att förhålla sig till islam, eller närmare bestämt: som en följd av vilka man har valt att betrakta som islams representanter i Sverige.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 12, sista stycket.)

Den 1 juli 2013 skrev Hanna Gadban en debattartikel i SVT Opinion under rubriken ”Avklädda protester hjälper inte muslimska kvinnor”.

<http://www.svt.se/opinion/avkladda-protester-hjalper-inte-muslimska-kvinnor>

I artikeln presenterar sig både Gadban och Andersson som muslimer. Bahareh Andersson är dessutom sedan flera år tillbaka medlem i Folkpartiet. Som Gadban förhoppningsvis vet är Folkpartiet Sveriges största och äldsta liberala riksdagsparti i Sverige.

Bahareh Andersson har frekvent återkommit i den offentliga politiska debatten i tidningar och TV sedan flera år tillbaka. Nästan alltid i frågor kring islamism i dess olika former. Eller passar Bahareh Andersson enligt Gadban fortfarande inte in på epitetet ”liberal muslim”? Hur tänkte Gadban? Vad vet Gadban? Vad kommer hon ihåg? Eller väljer hon att inte berätta och hoppas att andra inte kontrollerar hennes påståenden?

Hanna Gadban tar i sin bok upp Nalin Peggul som ett positivt exempel på en muslimsk person i offentlig svensk politisk debatt. En person som dessutom kritiserar reaktionära och extrema krafter inom islam. Anser Gadban att hon inte är tillräckligt mycket ”liberal muslim”?

Ett annat exempel är Abd Al Haqq Kielan som bland annat bekämpat extremistiska krafter inom islam. Är han inte tillräckligt ”liberal muslim” för Hanna Gadban?

Passar ingen av dessa personer och flera andra muslimer med en mer individualistisk syn på islam in på Gadbens definition av ”liberala muslimer”? Inte ens när hon själv skriver artiklar tillsammans med dem? Som i fallet med Bahareh Andersson? Eller väljer Gadban att helt enkelt bortse från dem?

Men Gadbens bristande uppmärksamhet på vad som rapporteras i svenska medier slutar inte där. Hon skriver:

”Under arbetet med den här boken har jag konfronterats med en verklighet som sällan eller aldrig uppmärksammas i svenska medier. Förtyvvlade föräldrar ringer säkerhetspolisen och ber om hjälp för att hindra sina unga söner eller döttrar från att resa till krigshärdar i Irak och Syrien.”
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 14-15.)

Gadban påstår även:

”Skriver man inlägg i media som uppmärksammar att svenskar slåss i Islamiska Statens bataljoner, kan man räkna med att få epitetet 'islamofob' slängt i ansiktet.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 241, sista stycket.)

Så sent som i maj 2015, sändes ett nyhetsinslag i Sveriges Radio P4, under rubriken ”Föräldrar i Vivalla fruktar att fler barn ska värvas till IS”

<http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=159&artikel=6161549>

I en artikel publicerad i Expressen den 13 januari 2015, under rubriken ”De är svenskarna som dog för terrorgruppen”, beskrivs hur många föräldrar i Örebro oroar sig för att deras barn skall ansluta sig som krigare för Islamiska Staten.

<http://www.expressen.se/nyheter/de-ar-svenskarna-som-dog-for-terrorgruppen/>

I en artikel publicerad i Svenska Dagbladet den 28 september 2014, under rubriken ”Unga svenskor ansluter sig till IS”, beskrivs hur många somaliska föräldrar i Järva oroar sig för att deras barn skall ansluta sig som krigare för Islamiska Staten.

<http://www.svd.se/unga-svenskor-ansluter-sig-till-is>

I en artikel publicerad i Dagens Nyheter den 1 februari 2015, under rubriken ”Det sista jag vill är att skicka mina barn till kriget” beskrivs hur en mamma sörjer att hennes två söner anslutit sig som krigare för Islamiska Staten. En av hennes söner har dödats i striderna.

<http://www.dn.se/nyheter/sverige/det-sista-jag-vill-ar-att-skicka-mina-barn-till-kriget/>

Faktumet att föräldrar i Sverige oroar sig för att deras barn ska ansluta sig eller har anslutit sig till Islamiska Staten för att kriga och på olika sätt stödja organisationen, är således väl rapporterad. Det torde vara allmänt känt sedan de senaste åren.

Ändå påstår Gadban att detta aldrig eller sällan uppmärksammas i svenska medier. Hur kan det komma sig? Är Gadban undermålig i sin nyhetsbevakning? Förtränger hon vad som rapporteras? Eller väljer hon att påstå något som strider mot vad som är allmänt känt och tror att ingen skall redovisa fakta? Och om så är fallet, vad är hennes motiv?

Gadban hävdar att den som kritiserar wahhabism och salafism mer eller mindre automatiskt blir anklagad för att vara rasist:

”Att kritisera wahhabism och salafism kostar på. Det kostar på i form av rasism-anklagelser.”
(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 94, tredje stycket, tredje meningen.)

Återigen tycks Gadban inte ha tagit del av välkända journalisters välkända artiklar i vilka just wahhabism och salafism kritiseras.

I en krönika publicerad i Aftonbladet den 14 september 2008, under rubriken ”Saudi arabien är motorn bakom terrorismen”, inleder den välkände journalisten Jan Guillou med följande rader:

”Saudi arabien styrs av den mest perversa sekt som någonsin uppstått inom islam, wahabismen.”

Artikeln fortsätter därefter med en analys av wahabismens uppkomst, ideologi och utövande i praktiken. Allt enligt en mycket kritisk hållning till denna religiösa gren.

Länk till Guillous krönika:

<http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/janguillou/article11511163.ab>

I en artikel publicerad i Aftonbladet den 12 juni 2005, alltså för hela tio år sedan, under rubriken "Unga muslimer ska inte behöva bli fanatiker", skriver artikelförfattaren Emine Onatli:

"Många muslimer anser att wahhabisterna har en förvrängd syn på islam och förstör islams rykte som en fredlig världsreligion. Men själva anser de att den wahhabitiska läran borde präglade islam. Därför betraktar de inte bara västvärlden som sin fiende utan t ex shiiterna i Iran tillhör också deras motståndare."

<http://www.aftonbladet.se/ledare/sondagsrosten/emineonatli/article10611685.ab>

Både Guillous och Onatlis artiklar är bara ett fåtal av många exempel på att kritik gentemot wahhabism och salafism inte bara sker återkommande och sedan många år tillbaka. Artiklarna utgör även exempel på att sådan kritik inte i sig själv leder till anklagelser om rasism mot deras författare.

Ändå påstår Gadban det motsatta. Varför?

6. Gadban presenterar uppgifter via hörsägen

Gadban publicerar ibland uppgifter i sin bok som lätt kan bekräftas och är korrekta:

"Jag återger vad jag hört av min bror, att Islamiska Staten, i de delar av Irak som rörelsen intagit, har förbjudit sunnimuslimer att smaka mat från shiamuslimer, men även att IS i de områden man nu kontrollerar tvingar shiamuslimer att lämna sina egendomar, hus och de städer där de levt hela sitt liv." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 99, andra stycket.)

Uppgifterna om vilka övergrepp som den Islamiska Staten begår publiceras mer eller mindre dagligen sedan några få år tillbaka. För den som känner sig okunnig om vad Islamiska Staten gör, går det att få fram information från trovärdiga källor efter några sekunders sökning på Google och via ett närmast oräkneligt antal källor.

Exempelvis från en längre artikel från Human Rights Watch, publicerad den 19 juli 2014.

<https://www.hrw.org/news/2014/07/19/iraq-isis-abducting-killing-expelling-minorities>

Frågan är varför Gadban väljer att ta en omväg som dessutom utgör ett betydligt sämre faktaunderlag, än att använda sig av allmänt trovärdiga källor? Gadban återberättar uppgifter som hon har "hört" av sin egen bror. Varför skall han anses utgöra en trovärdig källa? Och varför använda sig av honom istället för mer formella källor?

Exempelvis berättade min morfar för mig redan när jag var barn om att Tyskland bland annat invaderade Frankrike och Sovjetunionen under andra världskriget. Uppgifterna är allmänt kända. Vore det inte märkligt för alla läsare om jag använde mig av min morfar för att återberätta välkända uppgifter? Uppgifter som lika lätt går att hitta från mer officiella nyhetskanaler.

Hur prioriterar Gadban när hon vid något enstaka tillfälle väljer att hänvisa varifrån hon har fått uppgifter? Vad säger det om hennes analytiska förmåga i andra sammanhang där hennes påståenden är långt mer kontroversiella?

7. Gadban återpublicerar brottsmisstankar och falska brottsanklagelser

Gadban finner det rimligt att publicera grova brottsmisstankar riktade gentemot namngivna personer. Närmare bestämt skriver hon:

”I augusti 2013 dömdes Anas Khalifa, tillsammans med bland andra Muhammed Al-Korrani, för att ha lurat svenska staten på ungefär 20 miljoner kronor genom momsbedrägerier vid handel med elektronik. Enligt uppgifter till Göteborgs-Posten och Sveriges Radio ska det ha funnits misstankar om att pengarna gått till jihadistgrupper i Syrien.” (Gadban, Hanna, ”Min jihad”, sid. 132, sista stycket, första och andra meningen.)

Personligen finner jag ingen uppenbar anledning att ifrågasätta den dom enligt vilka de namngivna personen Muhammed Al-Korrani dömts för bedrägeri. Min enda men viktiga reservation är att jag inte har läst domen. Kanske kan jag hitta den vid en efterforskning, även om det skulle underlättas om Gadban hjälpte till med källhänvisning.

Men oavsett hur det ligger till med domen, är det rimligt att Gadban återger ytterligare brottsmisstankar som i sin tur påstås vara hämtade från Göteborgsposten och Sveriges Radio?

Är det rimligt att använda sig av andrahandskällor?

Och även om svenska medier har rapporterat om sådana misstankar, är det rimligt att Gadban återger dem?

Skall vi inte alla anses vara oskyldiga tills dess att motsatsen är bevisad i domstol?

Blir det inte ännu allvarligare om den person som Gadban namnger existerar och pekats ut som misstänkt för finansiering av terrorism, utan bevis för det?

Och hur kan vi utomstående läsare ta ställning till vad Gadban skriver utan att få se några som helst källor?

Det har dessutom visat sig att Gadban och hennes bokförlag Fri tanke delvis har infört en rättelse på Fri tankes hemsida. Rättelsen lyder enligt följande:

”Rättelse:

I kapitlet 'Svensk dawah VIII' namnges två personer som sägs ha dömts 2013 för momsbedrägerier vid handel med elektronik. Uppgiften om domen är felaktig, endast den första personen som nämns fälldes av domstolen. Fri tanke förlag och Hanna Gadban beklagar den felaktiga uppgiften.”

En av personerna i den ovan nämnda, påstådda bedrägerihärvan har inte dömts som skyldig. Men namnet på den falskeligen brottsutpekade personen nämns inte. Och eftersom vi inte får information om själva domen, kan vi inte veta om något av hennes påståenden stämmer. Förutsatt att vi inte efterforskar domen själva.

Länk till rättelsen publicerad på hemsidan för bokförlaget Fri tanke:

<http://www.fritanke.se/bok/hannas-jihad/>

8. Gadban återpublicerar rykten

Gadban finner det värt att återpublicera rykten om slagsmål i moskéer och utgår därefter ifrån att ryktena utgör fakta. Hon skriver:

”I mitten av februari 2014 tycktes motsättningarna mellan Abdul Wadod och hans motståndare ha nått en kulmen. Då utbröt regelrätt handgemäng mellan två systergrupper i moskén. Upprinnelsen till slagsmålet sägs i ett inlägg på just Ummah Nyheter ha varit ett Facebook-inlägg där en kvinna ur den Abdul Wadod-kritiska falangen hade uppmanat sina meningsfränder att 'krascha' Abdul Wadods 'föreläsning'. Efter en av Abdul Wadods föreläsningar utbröt enligt inlägget handgemäng mellan representanter för den pacifistiska och den våldsbejakande systergruppen.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 143, första stycket.)

Av påståendet ovan framgår att Gadban inledningsvis inte är säker på att slagsmålet har ägt rum. Hon hänvisar till ett påstående på en hemsida som i sin tur hänvisar till ett påstått existerande Facebookinlägg, enligt vilket en person skall ha uppmanat andra personer att bege sig till en föreläsning.

Därefter skall ett ”handgemäng”, det vill säga ett fysiskt slagsmål ha utbrutit mellan två grupper av kvinnor. Den ena ”våldsbejakande” och den andra ”pacifistisk”. Om händelsen i sig har ägt rum, hur pacifistisk är en person som tar till våld? Eller menar Gadban att den pacifistiska gruppen bara försvarade sig med våld från den våldsbejakande gruppen kvinnor som slog dem?

Och exakt var skedde slagsmålet? I Uppsala moské? Och exakt när? Skedde slagsmålet överhuvudtaget? Vi får inte svaren eftersom Gadbens påståenden saknar källhänvisning. Men Gadban tycks ha svaret:

”Det är viktigt att påpeka att min poäng med denna utvikning om Uppsala-moskén inte är att diskutera skuldfrågan rörande slagsmålen i moskén.”(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 148, andra stycket, första meningen.)

Slagsmålet kanske mycket väl har ägt rum och på det sätt som beskrivs i Gadbens bok. Men vi får inte svaren eftersom Gadbens påståenden saknar källhänvisning.

9. Anklagelser mot anonyma facebookprofiler

Gadban hänvisar i sin bok till flera inlägg som hon påstår skall ha gjorts i det sociala mediet "Facebook". Något som inte hade varit befogat att invända emot, förutsatt att man kunnat fastställa några grundläggande fakta om inläggen. Nämligen om de har skett överhuvudtaget, vilka fysiskt existerande personer som gjort inläggen och exakt när inläggen gjordes.

Vi får inte se någon källhänvisning med fotnoter till inläggen. Vi får inte veta vilka datum som de gjorts. Inläggen som gjorts har fingerade namn. Gadban hänvisar till dem enligt följande:

"Som värd för middagen fungerade iERA:s nye ledare i Sverige, en person som i sociala medier kallar sig för Haidar Alazawy." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 153, tredje stycket, första meningen.)

Vem är personen som var värd för middagen? Betyder faktumet att han i sociala medier kallar sig för Haidar Alazawy att han också heter så på riktigt? Eller har han ett annat namn och i så fall varför får vi inte veta det? Vet Gadban om facebookprofilen utgörs av ett riktigt namn på den person som ligger bakom facebookprofilen eller om den personen heter något annat? Eller vet hon inte alls? Har hon själv sett inlägget?

Gadban fortsätter:

"Bland dem som tackade ja märks den tidigare nämnde Dahir Guled. Likaså Facebook-signaturen SayFullah Timayare, som på våren 2014 var på plats i Syrien och vars Facebook-sida varit prydd med IS-loggor." (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 154, andra stycket.)

Vem är personen bakom facebookprofilen SayFullah Timayare? Vet Gadban det? Hur vet hon att den personen har varit i Syrien och just under våren 2014? Hur vet hon att personens Facebooksida varit prydd med IS-flaggor? De frågorna får vi inte svar på eftersom vi varken får en närmare källhänvisning som styrker hennes påstående och inte heller en skärmdump eller annat lämpligt bevismedel.

Därefter fortsätter Gadban och drar ännu mer långtgående slutsatser:

"Facebook-signaturen Idrees Okänd, som var nära vän med den i svenska medier uppmärksammade martyren Bilal Sellman och central aktör i Stockholms dawah-krets, samt Facebook-signaturen Alladin Majzoud, synnerligen aktiv i Göteborgs dawah (och skriven på samma adress som Abo Talal i Angered.)" (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 158, första stycket.)

På vilket sätt menar Gadban att Facebookprofiler är "vänner" med andra personer? Är de vänner på Facebook och/eller vänner i riktiga livet? Vilka "svenska medier" som Gadban talar om, har påstått att "martyren" Bilal Sellman varit central aktör i "Stockholms dawah-krets"?

Gadban hävdar att Facebook-signaturen Alladin Majzoud är skriven på samma adress som en man vid namn Abo Talal i Angered. Facebooksignaturer kan inte bli folkbokförda i Sverige.

Menar Gadban här bokstavligen samma sak som hon skriver, eller har hon misstagit sig? Eller finns det en riktig person vid namn Alladin Majzoud som är skriven på samma adress som en man vid Abo Talal i Angered?

Och hur vet vi att Facebooksignaturen Alladin Majzoud är ”synnerligen aktiv” i ”Göteborgs dawah”? Har Gadban själv sett inläggen? Och vilken relevans har vart och ett av hennes påståenden?

Vi får inte svaren eftersom Gadbens påståenden saknar källhänvisning.

Gadban fortsätter:

*”En annan anmäld deltagare var en person som på Facebook kallar sig Idrees Okänd. Han poserar på fotografier utlagda på Facebook tillsammans med martyren Bilal. I deras sällskap syns även signaturen Abu Firdawa, en central aktör i kretsarna runt Skånes dawah-verksamhet, samt en person som kallar sig Abu Moosa, aktiv i Stockholms dawah” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 178, första stycket.)*

Om den riktiga identiteten på Facebookprofilen ”Idrees Okänd” är okänd, hur vet vi då att det är han/hon som poserar på bilder tillsammans med en påstådd ”martyr”? Och omvänt, hur vet vi att det är samma person som syns i deras sällskap och på Facebook går under signaturen ”Abu Firdawa”?

Och eftersom det är fysiskt existerande människor, inte Facebooksignaturen, som kan vara aktiva i rörelser, hur vet vi att den påstådda Facebooksignaturen Abu Firdawa kan vara en ”central aktör i kretsarna runt Skånes dawah”? På vilket sätt är man ens en central aktör runt Skånes dawah? Finns de här inläggen? Har Gadban sett dem?

Vi får inte svaren eftersom Gadbens påståenden saknar källhänvisning.

Ytterligare en Facebookprofil som Gadban skriver om är värd att nämna:

*”Kort därpå bildas 'Skånegruppen'. Initiativtagare är en person som i sociala medier kallar sig Abdurrahman Albani. På mötet där gruppen konstitueras bestäms 'vissa regler för medlemmarna' och det poängteras att alla måste inse att de representerar gruppen i offentligheten” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 185, andra stycket, första och andra meningen.)*

Vem är personen som enligt Gadban i sociala medier kallar sig för Abdurrahman Albani? Hur vet vi att mötet för ”Skånegruppen” ägde rum och när ägde det i så fall rum? Hur vet Gadban vad reglerna för denna grupp innehåller?

Vi får inte svaren eftersom Gadbens påståenden saknar källhänvisning.

10. Uthängning av påstådda islamisters barn

Gadban beskriver hur en man vid Abo Raad ”som av allt att döma har föresatt sig att utarbeta regler för svenska shariadomstolar” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 175, första stycket, andra meningen.)

Med andra ord tycks Gadban nästan säker på att allt pekar på att Abo Raad tänker göra något i framtiden. Vi vet inte om så är fallet och inte heller varför Gadban är så säker på sin sak. Även om hon inte verkar helt säker. Vi får inga källor på det. Vi får inte veta exakt vad som menas med hennes definition av ”shariadomstolar” eller vilken relevans det har.

Gadban påstår därefter att Per Gudmundson har återpublicerat ett vittnesmål från en rättegång. Enligt vittnesmålet skulle Abo Raad under en predikan i Gävle moské ha uppmanat de övriga i moskén att lyfta armarna och ”be för dem som spränger sig i luften och dödar andra för att de ska hamna i paradiset.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 175, andra stycket, sista meningen).

Med andra ord hänvisar Gadban till en person som i sin tur påstås hänvisa till ett vittnesmål under en förundersökning. Vi får varken någon närmare källhänvisning till det påstådda blogginlägget som utgör en andrahandskälla. Inte heller får vi någon hänvisning till själva förundersökningen.

Och personen som gav vittnesmålet? Vi får inte veta vem han är eftersom vi inte får veta hans riktiga namn. Gadban beskriver personen som gav det påstådda vittnesmålet som ”en person kallad A A Hani.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 175, andra stycket, sista meningen).

Men det slutar inte där. Gadban finner det även relevant att skriva om var Abo Raads dotter enligt Gadban påstås bo.

”Det är en händelse som ser ut som en tanke att Abo Raad har en dotter som är skriven på samma adress i Angered där den bedrägeridömde al-Kotrani bor och där Ahmad bin Sultans SolidaritetsCenter har sin postadress.”(Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 176, andra stycket.)

Eftersom Gadban inte anger några källor för sitt påstående kan vi inte veta om det stämmer, vilket är klandervärt i sig. Om uppgifterna skulle visa sig vara felaktiga vore det också klandervärt.

Om uppgifterna skulle visa sig stämma kan man fråga sig vilken relevans det har att Radbans barns bostadsadress anges?

Vad har hans dotter gjort som är klandervärt i sammanhanget? Att hon bor med en tidigare dömd person och har samma bostadsadress som en förening får sin post till?

Gadban säger inte ens att det finns något att kritisera. Men hon tycker ändå att det är värt att skriva om, eftersom det enligt henne ”är en händelse som ser ut som en tanke”.

Vad skulle Gadban tycka om att hennes två barn blev uthängda i en bok, i vilken författaren antyder att de är islamister? Eller för den delen, vad skulle hon tycka om att hennes barn blev uthängda bara för att Gadban blev det? Vad skulle hon tycka om att det riktades insinuationer och misstankar mot hennes barn, om de skulle bo på samma adress som en person dömd för ett grovt brott?

11. Uppgifter utan källhänvisning

Som tidigare nämnt vore det inte rimligt att återge alla påståenden som Gadban gör i sin bok som samtidigt saknar källhänvisningar. För det skulle mer eller mindre innebära att större delen av bokens text skulle behöva citeras i denna rapport. Och avsaknaden av källhänvisningar innebär som tidigare nämnt inte att alla Gadbens påståenden är felaktiga. Bara att vi inte kan ta någon definitiv ställning till dem.

Jag har däremot valt att återge ett citat som jag själv, högst personligen, rätt eller fel, finner skäl att ställa mig frågande till. Påståendet kan vara riktigt eller felaktigt:

”En opinionsundersökning gjord för Institute for Near East Policy i Washington visade 2014 att Islamiska Staten har starkare stöd i Europa än i Mellanöstern.” (Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 250, andra stycket.)

Åtminstone i min värld och med min begränsade kunskap känns det minst sagt osannolikt att Islamiska Staten har ett större stöd i Europa jämfört med Mellanöstern. I Mellanöstern har Islamiska Staten tagit över stora territorier med stöd av såväl väpnade styrkor som civilbefolkning. I Europa kontrollerar den Islamiska Staten inte något territorium alls.

Men jag är beredd, faktiskt även nyfiken på att få ta del av för mig ny information. Kanske kan jag ändra uppfattning. Jag hade därför föredragit att få tillräcklig information för att kunna få tag på den opinionsundersökning som Gadban talar om.

Finns den överhuvudtaget?

Enligt vilken metodologi har den utarbetats?

Hur många personer har intervjuats i rapporten?

Vilka frågor har ställts till de intervjuade?

Hur har äktheten av materialet i undersökningen kunnat säkerställas?

Hur hittar man rapporten på egen hand?

Har Gadban läst rapporten själv? På vilka sidor kan man finna stöd för Gadbens påståenden kring rapporten?

Vad heter undersökningen och dess författare och vilka är författarnas bakgrund?

Vi får inte svar på några av de frågorna. Gadban väljer att inte berätta.

12. Fotnoter

Till skillnad från vissa andra författare har jag en stor förkärlek för fotnoter när jag har avsikten att skriva vetenskapligt. Om jag har lyckats är upp till läsaren att avgöra, men min förkärlek till fotnoter är så pass stor att jag här redovisar dem separat en gång till. Förutom att de finns angivna i den löpande texten i min bokrecension.

13. Källhänvisning

13.1 Litteratur

Gadban, Hanna, *Min jihad*, ISBN 978-91-87513-70-1, Fri Tanke förlag, 2015.

Sidhänvisningar:

- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid.255.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 59, första stycket, sista meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 60, sista stycket, sista två meningarna och sid. 61 första meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 63, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad* sid. 64, första stycket, andra meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 164, andra stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 227, fjärde och femte stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 227, första stycket och andra stycket första meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 228, tredje stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 230, andra stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 195, första stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 195, andra stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 195, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 214, tredje stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 215, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 216, andra stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 217, andra stycket, första meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 55, andra stycket, femte till sjunde meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 71, andra stycket, andra och tredje meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 131, första stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 133, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 204, första stycket, första och andra meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 145, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 12, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 14-15.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 241, sista stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 94, tredje stycket, tredje meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 99, andra stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 132, sista stycket, första och andra meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 143, första stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 148, andra stycket, första meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 153, tredje stycket, första meningen.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 154, andra stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 158, första stycket.
- Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 178, första stycket.

Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 185, andra stycket, första och andra meningen.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 175, första stycket, andra meningen.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 175, andra stycket, sista meningen.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 175, andra stycket, sista meningen.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 176, andra stycket.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 250, andra stycket.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 176, sista stycket.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 184, första stycket, andra och tredje meningen.
Gadban, Hanna, *Min jihad*, sid. 184, andra och tredje stycket.

13. 2 Rapporter

1.

”Flyktingbarns identitetskonstruktioner – en etnografisk studie ur ett intersektionellt perspektiv”
(Stockholms universitet. Institutionen för pedagogik och didaktik, 2013.

<http://su.diva-portal.org/smash/get/diva2:602997/FULLTEXT01.pdf>

2.

Forskningsetiska principer inom humanistisk- samhällsvetenskaplig forskning, Vetenskapsrådet:

<http://www.codex.vr.se/texts/HSFR.pdf>

13.3 Artiklar

1.

Artikel i *Aftonbladet* publicerad den 16 juli 2015, under rubriken ”ni uppmuntrar till hets mot muslimer”:

<http://www.aftonbladet.se/debatt/article21126035.ab>.

2.

Artikel publicerad i *Sydsvenska Dagbladet* den 21 mars 2015:

<http://www.sydsvenskan.se/asikter/jag-bojkottar-konferensen-om-extremism-med-mona-sahlin-for-att-den-halls-i-en-mo/>

3.

Debattartikel i *SVT Opinion* under rubriken ”Avklädda protester hjälper inte muslimska kvinnor”.

<http://www.svt.se/opinion/avkladda-protester-hjalper-inte-muslimska-kvinnor>

4.

Artikel publicerad i *Expressen* den 13 januari 2015, under rubriken ”De är svenskarna som dog för terrorgruppen”:

<http://www.expressen.se/nyheter/de-ar-svenskarna-som-dog-for-terrorgruppen/>

5.

Artikel publicerad i *Svenska Dagbladet* den 28 september 2014, under rubriken ”Unga svenskor ansluter sig till IS”:

<http://www.svd.se/unga-svenskor-ansluter-sig-till-is>

6.

Artikel publicerad i *Dagens Nyheter* den 1 februari 2015, under rubriken ”Det sista jag vill är att skicka mina barn till kriget”:

<http://www.dn.se/nyheter/sverige/det-sista-jag-vill-ar-att-skicka-mina-barn-till-kriget/>

7.

Krönika publicerad i *Aftonbladet* den 14 september 2008, under rubriken ”Saudiarabien är motorn bakom terrorismen”:

<http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/janguillou/article11511163.ab>

8.

Artikel publicerad i *Aftonbladet* den 12 juni 2005:

<http://www.aftonbladet.se/ledare/sondagsrosten/emineonatli/article10611685.ab>

9.

Artikel publicerad av hemsidan för Human Rights Watch, publicerad den 19 juli 2014.

<https://www.hrw.org/news/2014/07/19/iraq-isis-abducting-killing-expelling-minorities>

13.4 Radioinslag

1.

Nyhetsinslag i Sveriges Radio P4, under rubriken ”Föräldrar i Vivalla fruktar att fler barn ska värvas till IS”:

<http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=159&artikel=6161549>

13.5 Blogginlägg

1.

Salih Tufekcioglus berättelse om hur han ser på Bibeln och islam på hemsidan ”Minareten”:

<http://www.islamguiden.com/arkiv/salih.html>

13.6 Föreläsningar

1.

Salih Tufekcioglus föreläsning ”En andra chans till hjälp och stöd till muslimska fångar”, publicerad den 21 september 2014:

<http://www.minareten.se/uncategorized/en-andra-chans-hjalp-och-stod-till-muslimska-fangar/>

2.

Länk till Salih Tufekcioglus föreläsning ”Lika som tänder på en kam - Under temadagen 'Bortom färger, fördomar och kulturer’”.

<https://www.youtube.com/watch?v=twmCLLQcujM>

3.

Länk till Salih Tufekcioglus föreläsning ”Vad vi muslimer kan lära oss av Christer Fuglesang”:

<https://www.youtube.com/watch?v=d73nNOq5bTM>

13.7 Hemsidor

1.

Hemsidan för organisationen ”Svenska muslimer för fred och rättvisa”:

<http://www.muslimerforfred.org/?q=node/32>

2.

Länk till rättelsen publicerad på hemsidan för bokförlaget Fri tanke:

<http://www.fritanke.se/bok/hannas-jihad/>

14. Gadban – stäm mig för förtal!

Till sist vill jag rikta en hälsning till Hanna Gadban.

Att i en offentlig skrift påstå att en känd person har publicerat en bok fylld av sakfel, brytande av sekretess och forskningsetik och utelämnande av fakta, kan vara förtal om påståendena är felaktiga.

Om du, Hanna Gadban, anser att jag har gjort mig skyldig till det har du nu möjlighet att bemöta min bokrecension i artiklar och i offentliga debatter med mig.

Du har även möjlighet att stämma mig för förtal i domstol. Om du väljer att göra det ses vi i rätten.

Thabo 'Muso, Stockholm, augusti 2015